

NÓI THẦM

Nicci được cha mẹ cho đi học cỡi ngựa từ năm 2 tuổi, em cảm thấy khổ sở vô cùng, hễ ngồi lên ngựa là bao nhiêu xúc động ủa đến, lòng đầy chán chường, rầu rĩ, tuyệt vọng mà không hiểu tại sao. Mỗi sáng thứ bảy tới trường học cỡi ngựa là Nicci khóc, cha mẹ thấy con gái khổ sở thì không muốn ép, còn huấn luyện viên cũng bảo nếu em bé không thích học thì tốt hơn đừng học. Nhưng Nicci nghĩ rằng mình cần phải học, em rất mắc cỡ về phản ứng của mình, bối rối không biết phải giải thích thế nào cho cha mẹ rõ nên càng khóc thêm, đầu vậy Nicci vẫn đòi học.

Mãi mãi về sau khi lớn lên cô Nicci mới hiểu rằng mình có thể bắt được ý nghĩ của ngựa. Những con ngựa dùng ở trường dạy cỡi ngựa đã kiệt sức, quá tuổi làm việc như kéo cây, kéo xe và bị thải ra bán cho trường. Chẳng những tính cảm của chúng tổn thương vì gặp bạc đãi, ê chề trong đời làm việc, mà thể chất những con ngựa già này còn có thể mắc bệnh khiến chúng bị đau đớn. Khi ngồi lên lưng ngựa cô Nicci bắt lấy những xúc động của ngựa do cảnh đời của chúng gây nên. Đây là hiện tượng thấy rất thường nơi người có khả năng tâm linh, lúc mới đầu họ chưa biết cách kiểm soát mà đón nhận tất cả những ấn tượng đến với mình, về sau có kinh nghiệm hơn họ học cách đóng và mở quan năng theo ý muốn, biết chọn lọc như mở để đón nhận điều gì muốn nhận và có lợi, hay đóng lại với những ảnh hưởng bất lợi. Điều này cũng hàm ý khuyến cáo chống lại ham muốn tập luyện để có khả năng tâm linh, thí dụ người mở thông nhãn (clairvoyance) mà không được chuẩn bị, được huấn luyện kỹ và không biết cách chọn lọc, có thể không biết cách đóng và phải thấy những cảnh tượng làm họ điên loạn.

Trở lại với cô Nicci lúc nhỏ, như các trẻ em có quan năng khác thường ở mọi nơi, cô không biết rằng mình khác người mà tưởng rằng ai cũng hiểu được ý ngựa như cô, bởi vậy khi lớn lên cô gặp một số khó khăn mà không rõ nguyên do. Thí dụ cô nói lên điều mà con ngựa suy nghĩ hay muốn làm, nhưng huấn luyện viên hay người chủ ngựa nhiều kinh nghiệm gạt bỏ điều ấy theo lối suy luận của họ, bởi vậy theo với thời gian cô Nicci bị xem là mát dây, ăn nói không đâu vào đâu, mơ mộng, lười biếng. Cô bị mang tiếng vì làm theo ý ngựa, có lần cô để ngựa đi thong thả trong lúc tập mà không bắt nó chạy mau, chủ ngựa hỏi lý do thì cô nói rằng nó đau lưng nên tốt hơn không nên bắt ngựa rắng sức. Chủ ngựa thì tin rằng cô kiếm cớ để được khỏe thân. Lần khác cô cũng buột miệng nói ra điều mà con ngựa cảm thấy, tức đúng theo cái nhìn của ngựa, thì bị chế nhạo bởi người chung quanh. Nhiều lần như thế và cô Nicci đâm ra khép kín, tự hứa là không thổ lộ với ai khả năng của mình để không bị chê cười nữa.

Cô Nicci trò chuyện được với ngựa, hiểu nó muốn gì mà còn cảm được sự đau đớn của nó, ngựa nuôi trong chuồng đau răng thì cô cũng ôm miệng nhăn nhó tự dưng đau theo, ngựa nghẹt mũi thì cô nói không ra hơi, nó đau cổ thì cô cũng thấy cổ mình căng lên rất khó chịu, mà khi thú y sĩ xoa bóp cho ngựa thì cô thấy thoải mái theo. Ngày kia trong lúc dự một khóa huấn luyện cỡi ngựa, thú y sĩ xoa bóp cho ngựa dần tới một chỗ quan trọng nhất, cô Nicci hồi hộp chờ thì bỗng dưng người này ngưng lại, bảo đã xong và bỏ đi sang chuồng kế. Cô Nicci lấy hết can đảm cho bà hay rằng còn sót một chỗ, người thú y sĩ này đây tinh thần nghề nghiệp quay trở lại xem kỹ, và công nhận rằng cô Nicci nói đúng. Bạn học cùng khóa lấy làm ngạc nhiên, khiến cô Nicci bắt buộc phải khai ra khả năng của mình, và may mắn cho cô là lần này không ai cười chê, mà mọi người đua nhau dẫn ngựa tới, hỏi rằng 'Con ngựa tôi có nhúc nhích mỗi chỗ nào không?', hay 'Con ngựa tôi

muốn gì ?'.

Sáng hôm sau, một phụ tá huấn luyện viên mời cô ra cánh đồng xem giùm con ngựa của anh. Người này có tiếng là không tin vào điều gì bí ẩn như thông nhãn, thần giao cách cảm v.v. Đã nghe nói trước nên cô Nicci tỏ ra dè dặt nhưng cũng thuận đi theo. Anh bảo lúc gần đây con ngựa của anh xuống sắc mà không hiểu tại sao, nhờ cô nói chuyện với nó. Cô hỏi ngựa, lắng nghe câu đáp rồi quay sang anh và nói :

- Có phải anh tính đi đâu xa lắm phải không ?

Ta nên biết là chuyện đang xảy ra tại Anh, người phụ tá kinh ngạc quá, đáp lại :

- Phải, nhưng làm sao cô biết, làm sao con ngựa biết ?

Anh kể rằng vừa được một trại ngựa ở New Zealand mời đến làm. Cô Nicci hỏi chuyện thêm với ngựa và cho anh hay:

- Con ngựa lo lắng rằng anh đi xa có một mình, và nó cũng lo là anh bỏ nó đây có một mình.

Khóa học gồm học viên đến từ khắp nơi trong nước Anh, mãi khóa mọi người về lại nhà của mình. Họ chuyện miệng nhau về cô Nicci khiến cô nổi tiếng, chủ ngựa mời cô đến thăm ngựa của họ, báo chí thì xin được phỏng vấn, còn truyền hình muốn mời cô xuất hiện trong chương trình, làm cho cô Nicci có dịp đi nhiều chỗ và chứng kiến lắm chuyện thú vị. Có lần cô đến thăm một con ngựa xuất sắc, từng đoạt nhiều giải vô địch, con ngựa nói rằng nó đau lưng và muốn cô xoa bóp cho nó. Tới một chỗ nó muốn cô dùng tay vỗ mạnh chỗ ấy, cô Nicci cung tay sắp vỗ thì chủ ngựa la làng:

- Đùng, hôm nọ ông thú y sĩ làm vậy thì bị ngựa đá đó.

Nhưng con ngựa cứ đòi và cô Nicci bặm môi vỗ bóp lên lưng thật mạnh, chủ ngựa hốt hoảng còn con ngựa lại đứng im ve vẩy tai thích thú. Nó hài lòng lắm và bây giờ muốn cô đấm mạnh, thụi mạnh vào chỗ ấy mới nghe. Cô cũng thuận theo, chủ ngựa mướt mồ hôi ghì chặt dây nhõ ngựa nổi cơn, trong khi đó con ngựa lộ vẻ thoải mái không còn căng thẳng nữa.

Có một con ngựa cái tánh tình cô độc, lầm lì, chủ nhân mời cô Nicci xem có cách nào giúp ngựa vui vẻ hơn không. Đây là con ngựa cái thuần chủng, vì lý do đó nó được nuôi để sinh ra ngựa con giống tốt, nó đã sinh được nhiều con và nay khi đã qua lứa tuổi sinh nở, nó bị thải ra trại dưỡng già. Cô hỏi chuyện thì con ngựa làm thinh, tiếp tục gặm cỏ không nói năng gì, và rồi một làn sóng âm thanh ủa đến tràn ngập tâm trí cô, đó là tiếng ngựa con 4, 5 tháng hí thăm thiết vì bị bắt xa mẹ, tiếng ngựa mẹ đáp lại nghey ngào. Làn sóng bao phủ cô Nicci chỉ trong chốc lát rồi biến mất, nhưng cũng đủ làm cô và chúng ta hiểu chuyện. Bao nhiêu lần sinh con rồi bị mất con khiến ngựa cái đâm ra tuyệt vọng, buồn khổ, không còn thiết gì nữa và chán chường với mọi vật xung quanh.

Việc bắt được tư tưởng hay cảm xúc của ngựa xảy ra bằng nhiều cách, cô Nicci có thể cất tiếng hỏi ngựa như nói chuyện với người, mà cô cũng có thể đặt thềm câu hỏi trong đầu, không cần nói ra tiếng. Khi nói hay gửi tư tưởng đi rồi thì cô giữ cho đầu óc trống không, tĩnh lặng để chờ câu đáp của ngựa, nó có thể là ý nghĩ bình thường, mà cũng có thể là một loạt hình ảnh hay âm thanh đến tâm trí cô. Ngoài ra cô Nicci còn nói chuyện được với những loài khác như chó, vịt, chim v.v. nhưng dù bắt được tư tưởng của loài vật, cô không bắt được tư tưởng của người.

Ông chủ trại mà cô Nicci mượn đất để thả ngựa có nuôi một con chó, nó rất thương và nghe lời ông, đi sát theo chân ông như bóng với hình. Con chó đi sau lưng ngó chăm chăm vào giữa lưng chủ, nó bảo cô Nicci rằng tư tưởng ông chủ bay ngược ra sau trong lúc ông vừa đi vừa suy nghĩ, giống như làn khói bay ngược ra

sau, thế nên nó đi sau lưng để bắt được tư tưởng ông cho dễ. Con chó sủa bất cứ ai tới gần để gặp chủ trại, lạ hay quen nó cũng sủa như thường. Bị sủa hoài cô Nicci mới hỏi tại sao, vì nó quen cô lắm mà. Con chó đáp là chủ nhân muốn cảm thấy an toàn, muốn nó báo động cho ông khi có ai đến, và nó thương chủ lắm nên sủa hết mọi người cho ông vui. Cô Nicci đề nghị rằng bây giờ nó đừng sủa cô được không, và con chó ưng thuận. Từ đó khi cô Nicci đến nói chuyện với chủ trại thì nó chỉ hực lên rồi thôi, nhưng tiếp tục sủa những người khác.

Chuyện êm được vài ngày rồi cô Nicci thấy không êm. Ông chủ thấy con chó không sủa cô nữa thì không vui, con chó thấy chủ không vui thì nó không thoải mái, nên cô Nicci xin lỗi, bảo chó rằng cô đã làm, nay xin nó sủa cô trở lại, sủa nhiều hơn cũng được. Từ đó con chó sủa cô rới rít, chuyện làm ông chủ vui, con chó sung sướng vì chủ hài lòng, và cô Nicci hớn hỏ vì con chó vui.

Tóm lược từ '*Spoken in Whispers*' by Nicci McKay.

CON MÈO ỦN ỦN

Nhiều năm trước đây, có một bà cụ người Ý gốc Sicily ở trong căn nhà nhỏ bằng gỗ đối diện với nhà chúng tôi. Bà cụ chỉ nói tiếng Ý, hàng xóm sợ và kiêng nể bà cũng như kiêng nể luôn đồng lá chất đầy trong rãnh để đốt của bà cụ; hễ ai động tới là bà xổ một tràng giận dữ, quơ cây chổi vục cái rầm. Khi bà cụ qua đời, hàng xóm thấy một chú mèo già râu rí khôn tả, kêu meo meo thảm thiết giữa đường. Làm gì cũng không khiến nó nguôi, và tệ hơn nữa con mèo chỉ hiểu tiếng Ý nếu hét to và hét hoài vào tai nó. Gia đình chúng tôi đem nó về nuôi, gọi mèo là Fedor, nó không vui lắm nhưng có trời biết, chúng tôi đã cố gắng thế nào. Hàng xóm xa gần được mời tới để nói tiếng Ý cho nó nghe, chúng tôi cho mèo ăn món ăn khoái khẩu, để nó ngủ trong nhà như thói của nó khi còn ở với bà cụ. Bệnh sưng khớp xương khiến nó kêu meo meo cả ngày, và sẽ kêu miết cho tới khi bạn làm chuyện nó muốn. Nó tham ăn tới nỗi chúng tôi gọi nó là con Ủn Ủn (Porky). Một tháng sau theo lời khuyên của thú y sĩ, chúng tôi cho nó về cõi trời gặp bà cụ.

Nhưng vậy chưa hết chuyện. Vài tháng sau ông hàng xóm già người Ý kêu chúng tôi qua, cười nói,

- "Xem này," ông bảo, "có đám mèo con mới đẻ,"

và trong đám có một con mèo trắng đen giống hệt con Ủn Ủn, đang nhìn chúng tôi háo hức. Nó càng lớn thì càng giống con Ủn Ủn. Cũng y bộ lông đó, và cũng tìm được một bà chủ già người Ý nói chuyện không ngừng với nó, để nó ở trong nhà suốt ngày đêm. Ăn uống thì nó cũng vùi được bà cụ cho ăn bất kể ngày giờ. Bà giận dữ nói với tôi,

- "Tôi gọi con mèo là con Hợi, nó ăn hết biết, bỏ ra bao nhiêu nui nó cũng vét sạch tron,"

- "Bà gọi nó là con Ủn Ủn đi," tôi nói.

Trong khi hai chúng tôi nghiêm khắc nhìn thì con mèo ngồi thoả mãn, lim dim mắt nhìn bà và tôi. Không còn nghi ngờ gì nữa, con mèo xưa đã trở lại. Xui xẻo thay, khi tới lúc ra đi lần thứ hai thì nó lên cơn động kinh ngay tại nhà chúng tôi, và một lần nữa theo lời khuyên của thú y sĩ, chúng tôi để nó lên cũi trời. Ông thú y sĩ cũng thắc mắc và nói câu thú vị, "Phải tôi đã chữa nó hồi trước không?" Ông đâu ngờ được là chuyện còn kéo dài tới hồi hai, hồi ba.

Chúng tôi tưởng con Ủn Ủn bây giờ hẳn đã chịu tìm nơi khác, nhưng ý đó thật ngây thơ. Cách chúng tôi hai căn là một gia đình người Ý gốc Naples, sống trong căn nhà gạch màu vàng, có nhà ông bà ngoại già ngay sát bên, đúng là cảnh thiên đường con Ủn Ủn mơ tưởng. Y như rằng, một khoảng thời gian sau khi nó qua đời, họ mua được con mèo to trắng đen, cho nó ăn không nghỉ. Khi thấy nó ngồi y chỗ cũ trên thềm nhà của chúng tôi, tôi buột miệng, "con Ủn Ủn đây mà," tôi la lên. Nó chịu để tôi vuốt túc thì và tôi có thể nhận ra được tính chất đặc biệt lạ lùng của bộ lông nó như hồi trước. Chủ mới sung sướng lắm, bảo "con mèo mà lớn hơn tí nữa là tụi tôi đóng yên cương ngay," họ khen nó hết lời. Nó luôn luôn qua nhà chúng tôi chơi và tỏ ra thân thiện với mấy con mèo trong nhà, mà đó cũng là tánh của nó trước đây vẫn vậy. Lúc nào nó cũng muốn làm thân nên khi một con mèo trong nhà bị thương, nó đi tìm và mang về cho chúng tôi. Rồi khi một con mèo khác cũng của chúng tôi bị tai nạn lưu thông mà chết, con Ủn Ủn biến đi một cách bí mật cùng đêm hôm ấy và mất tăm luôn. Chúng tôi thắc mắc, hàng xóm bàn tán nhiều ngày nhưng khi sáu tháng đã trôi qua, mọi người đều nghĩ vậy là con mèo đi luôn rồi.

Con Ủn Ủn lại vào đời chúng tôi lần thứ tư. Kỳ này nó tới nhà ông ở đầu đường. Chẳng bao lâu ông nói với tôi,

- "Tôi không hiểu được con mèo, nó tìm tôi và vào ở với tôi trước khi tôi đến vườn chỗ này. Nó thật tham ăn, đòi ngủ trong nhà và muốn cái gì là kêu mãi không thôi."

Tôi bảo, "con Ủn Ủn tái sinh đấy." "Nhưng tôi gọi nó là Tom." Ngay lúc đó con mèo đen trắng đi qua cửa, tôi gọi lớn, "Ủn Ủn," chỉ trong tích tắc nó quay lại nhìn tôi hau háu đợi chờ. Chủ mới của nó kinh ngạc quá không nói được, nhưng chỉ vài đêm sau, con Ủn Ủn tới đứng ở cửa sổ nhà tôi, kêu to như cũ. "Làm sao, có chuyện gì vậy?" tôi đành nói và đi ra xem cố sự thì thấy hai con mèo nhỏ bị cùm ở nhà nó. Một lần nữa chúng tôi phải làm chúng yên nghỉ để khỏi đau đớn, và chỉ khi đó con Ủn Ủn mới chịu vào nhà của nó. Con vật thật lạ lùng. Nó vẫn còn ở với chúng tôi và cả khu phố biết chuyện, cũng như yêu quý con vật có ý chí kỳ lạ, lối cư xử mua chuộc được lòng người của nó. Nó mạnh tới mức ai cũng kháo chuyện từ ngày nó làm bật tung cánh cửa rỉ sét chưa ai mở nổi. Con mèo thật có một không hai.

Tôi tưởng tượng tới ngày con mèo ra đi, nó sẽ đến gặp các vị thần Nhân Quả, xin tái sinh làm mèo trắng đen trở lại, với chủ là người Ý dễ thương khu Brunswick, được ở gần nhà ông bà Beaumont như cũ, né, thần Karma chiều ý con né. Và tôi như nghe các Ngài ngạc nhiên đáp "Không, như vậy là năm lần không được," "Xin thần thương con," tôi hình dung con Ủn Ủn năn nỉ thế. Nếu lòng thành con mèo bị từ chối, tôi tin nó sẽ làm các thần điếc tai với tiếng meo meo chẳng dứt, để các Ngài phải lắc đầu không tin có chuyện như vậy. "Ừ thì thôi, cho con trở về Brunswick lần nữa đấy." Tôi tin chắc là nó sẽ quay lại khi tới ngày giờ.